

endine suur julgus taganes ilka rohkem lahtluse eest: Kuida, kui saadetud liri pettus ja „wana-eit“ temaga nalja teha tahtnud oleks? Wanadest naestest räägitakse mõnda paha! Oleks tema waene üksi olnud, tema oleks ehk juba lähemalt rist-teest ümber pööranud, aga oma õe ees ei tohtinud tema nii suurt argdust näidata. Ei, see ei läinud korda. Nüüd pidi tema juba edasi minema!

Kirikuõpetaja weikestes aidas maja ees, millest läbi minema pidiwad, leidstiwad nemad Sofie ja tema ema, ühe elawa lahke praua, kes neid südamelikult wasta wõttis ja tuppa latsus. Sofie ja Anna oliwad üks'eist juba kord kolmandemas palas näinud ja tutwustamine oli kerge asi. Büchner'it teretates küsis wallatu Sofie, kas tema mitte isale mõnda wana raha näitamiseks kaasa toonud ei olla, ja jälle lehwis see lawal naeretes tema nän peal, mis Büchner'ile juba enne hirmu teinud oli.

Pea ühendas neid lohwi-laud ja lannatussega wõttis Büchner nõuaks wälja pidada, kui „wana-eit“ temaga paha nalja teinud, kui Sofie järsku läbi akna waatas ja hüüdmisega: „Ah kui hea, sealt tuleb Frieda!“ ulgest wälja läks. Rohe peale selle kuuldi eestuas rõõmsat teretamist, naermist ja rääkimist, ja Büchner tundis selgest seda healt ära, mida tema ainult üks kord enne kuulnud oli. Tema süda pelsis nagu tahaks lõhleda ja pea oleks

lohwi-tase tema wärisewatest kätest luttunud. „Oh, kallid ja kallim kõigeist nimeta wana-eitedest, anna ülekohust kahtlemist andeks!“

See oli tema wiimane mõte, sest siis läks uks lahti ja lõik mõtlemine oli otsas. Tema see oli, kes nüüd Sofie'ga sisse astus, see elawaks saanud „Eumivalgeke“, see kadunenud ja waluga otsitud neiuke muiste-jutust. Oleks tema aga kohe, nagu Prinz muiste-juttus, oma armufesega hobuse selga karata ja teda oma koju wiia wõinud! Kas ja kuida mõeraid üks'eisega tutwustati, seda Büchner ei teadnud; teda wangiastas kuulmine ja nägemine, ja kui õhta käikus weike seltskond klaweri ümber asus ja Frieda hõbeselge healega mõned rahwalaulud laulis, siis oli asi Büchner'i südames koguni hullas. „Eumivalgeke“ ise ei oleks noor neiuke tundwa südamega ja oleks täitsa ilma neu-uhtu-seta olema pidanud, kui tema seda märkanud ja kui see tema südant soojendanud ei oleks, mida lõik teised selgest nägiwad. Mida sagedamast Eduard tema peale waatas, seda rohkem palitas midagi tema südames, ja kui seltskond wiimaks lahkus, siis wõttis Frieda sooja aimu kaasa, et see pääw üks pööripääw tema elus oli olnud. Ka juba tähtsal pääwal apthekis ei olnud tema peremehe iseäralise wiisi kohta filmita olnud, ja oli neu-tarkusega selle põhjust aimanud.